

YOL HİKAYESİ

Mustafa Kabakcı

... El-Fatiha. Cemaat hareketlendi. Cami önündeki seyyar satıcıların sesleri duyuldu. Bir an önce günlük hayata dahil olmanın telaşı bazılarında yoktu. Onlar sıra olmuş çıkışa yakın bir yerde birini bekliyorlardı.

Beklenen hiç acele etmedi, kalktı, kapıya değil abanoz ağacından yapılmış tarihi minberin sağına doğru yöneldi. Sol omuzunu minbere dayamış, uzun saçlı, uzunca boylu delikanlının yanına oturdu. Elini delikanlının dizi üstündeki, narin ama kemikli elinin üstüne koydu. Delikanlı gayri ihtiyarı başını çevirip ona baktı. Kapkara gözler yaş doluydu. Şaşırdı, utandı, mahcup sol koluyla alelacele yaşlarla ıslanmış yüzünü sildi. Bakıştılar.

- Ağlama! dedi ihtiyar. Nurani yüzü, bahar serinliğinde ki sesiyle; Ağlatacaksın! demeye kalmadı; gözlerinden bulgur bulgur yaşlar sakalına indi.

Delikanlı ne yapacağını şaşırdı, şaşkın bakakaldı. Birisi, hem de hiç tanımadığı birisi, onun için ağlıyordu. Yaşlar yaşlara karıştı. Birinin yüreğini yaktı, birini ateşini söndürdü.

Düşündü; ne iyi etmişti de son defa camiye girmek istemişti. Camiye girmeden kararı; Boğaz Köprüsüne gitmekti. Bir taksiciye binmişti:

- Karşıya lütfen, demişti. Yoğun trafik köprüye gidişi geciktirmiş, öğle ezanı onu son defa camiye girmeye davet etmişti.

İhtiyar eliyle sanki gözünden gizli gözyaşlarını sildi. *

- Haydi yardım ette ayağa kalkayım! Delikanlı ayağa kalktı, koluna girip onun doğrulmasına yardım etti. Gül yüzlü adam onu kolundan çıkarmadı. Beraber yürüdüler. Kapıda

bekleşenlerden biri saygıyla bastonu uzattı. Birisi ayakkabılarını düzeltti, bekleyenleri hoş bir tebessümle selamladı.

- Hayırlı işleriniz olsun! Dürüst, düzgün, nezaketli olun, yüzünüz gülsün, gönül teraziniz bozulmasın. Bekleyenler duyacaklarını duymuş olmanın rahatlığıyla dağıldılar. Asma güllerle kaplı bir kapıdan girdiler. Ağaç ve çiçeklerden oluşan bahçe, dışarıdaki çıldırtan kargaşanın içinde nasıl bu kadar sessiz olabilir, delikanlı izah edemedi. Ahşaptan ince ince işlenmiş, hanımeliyle kuşatılmış kamelyadaki divana yan yana oturdular. Saatlerce baş başa ne konuştular, niye ağladılar, kimse duymadı.

Çay ve meyve servisi yapan genç ayaklarının ucuna basarak geliyor ve kayboluyordu. Onur getirilen hiçbir şeye elini sürmedi, süremedi. Bahar serinliğindeki sesi kaçırmamak için her hareketten korktu. Israrlar fayda etmedi. Akşam karanlığı yüzünün aydınlanmasını durduramadı, yıldız yıldız gülümsüyordu.

İhtiyar izin istedi, akşam namazını kıldı. Geri geldiğinde yeni bir misafir vardı.

Yeni gelen onu görür görmez ayağa kalktı.

- Hoş geldin Ahmet!

- Hoş bulduk efendim.

- Nasılsın Evladım! epeydir görüşmedik.

- Sağolun Efendim! Ankara'ydım, yeni görevime başladım.

- Hayırlı olsun, aynı bakanlıkta mısınız?

- Aynı bakanlıkta genel müdür oldum.

- Allah utandırmasın.

- Sağolun Efendim! Hep beraber çorba ve salatadan oluşan akşam yemeğini yediler. Yeni demlenmiş çay geldiğinde Ahmet Bey gitmek için izin istedi.

- Bir tavsiyeniz var mı efendim?

- Ahmet'im unutma, bizim işimiz gönüllerden gönüllere yol olmak. Sakın ola işinle gönlünü karıştırma. Adil ol. İşimiz dala sarılmak. Bizdendi, değildi

Çılgılık...

diye insanlarımızı ayırmak değil. Köke talibiz. Kök güçlendikçe unutma dallar güçlenecek, meyveye duracaktır. Hesabımızda meyve ve gölge yoktur. Devlet ayrı bir dünyadır. O bize milletin emanetidir. Makamı ehline vermek, adil olmak mecburiyetimiz vardır. Sakın ola devletin gücünü, imkânını milletten başkası için kullanma.

SENİ GÖREN, MUAMELENİ GÖREN SENDE DİRİLSİN. SEN SÖYLEME O SORSUN. BİZİM HESABIMIZ BİR BAŞKA DÜNYAYLA. HER CAN ATAMIZ ADEM'İN BİZE EMANETİ. ÇÖL OLAN DÜNYA'DA PINAR OLMAYA MECBURUZ. UNUTMA BİZİM İŞİMİZ GÖNÜLLE!

Onur izin istediğinde, taksiciyi cami kapısında unuttuğunu hatırladı.

- Bekle demişti. Cüzdanı, çantası, telefonu arka koltukta kalmıştı. Hiç umursamadı. Taksiciyi beklettiğine üzüldü.

Gelmek üzere kapıdan çıktığında; bağırarak, bütün dünyaya duyurmak üzere çılgınlık atmak istedi. ÇARE BURADA!!!

Bu deyim
Ahmet Muhip Dranas'tan alınmıştır.

